

Arrest

nr. 181 745 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/13 niet dienstig is.

De verzoekende partij betoogt dat in casu de bestreden beslissing niet op een afdoende manier motiveert waarom een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. Ze stelt dat conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar kan worden opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd en de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden. De verzoekende partij voert aan dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd en dat het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig termijn geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, geen motivering vormt wat de duur van in het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist.

De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij de gemachtigde niet enkel verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering van 16 april 2016 - vaststelling die de verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens geenszins betwist - maar tevens stelt dat ze werd betrapt op zwartwerk. De gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij duidelijk geen respect toont voor de Belgische wetgeving, meer bepaald voor de arbeidswetgeving en er een risico bestaat op nieuwe inbreuken. De gemachtigde stelt dat, gelet op deze elementen, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole en uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De verzoekende partij gaat geenszins in op deze motieven van de bestreden beslissing zodoende dat ze hier geen afbreuk aan kan doen. De verzoekende partij lijkt er tevens aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het gegeven dat ze werd aangetroffen in de woning van haar moeder en vader en dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande het recht op een gezins- of privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij laat na aan te duiden met welke (andere) specifieke omstandigheden eigen aan haar individuele geval geen rekening zou zijn gehouden. Ze kan aldus niet dienstig voorhouden dat er niet afdoende gemotiveerd zou zijn of geen enkele verwijzing zou zijn naar specifieke omstandigheden. Het enig middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat het inreisverbod niet motiveert waarom er een inreisverbod van 3 jaar gegeven wordt en blijft bij de argumentatie van haar verzoekschrift. VwP verwijst naar de beschikking en sluit er zich bij aan, ondergeschikt verwijst zij naar haar nota”*.

3.2 Waar de verzoekende partij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt gegeven en bij de argumentatie van haar verzoekschrift blijft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift en door te blijven volharden in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 oktober 2016 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar voornoemde beschikking van 31 oktober 2016 dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU